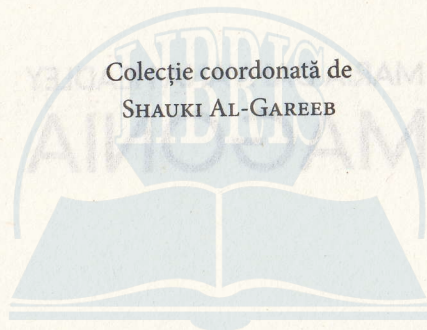

Colecție coordonată de
SHAUKI AL-GAREEB

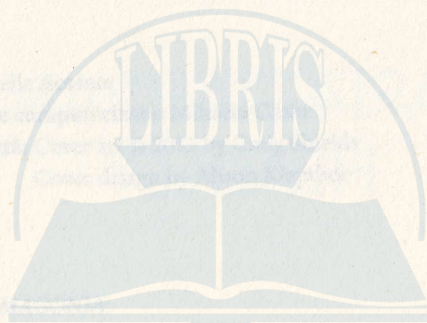
MARIA DAHVANA
HEADLEY

MAGONIA

Traducere din limba engleză de Roxana Olteanu

LEDA EDGE

CAPITOLUL I

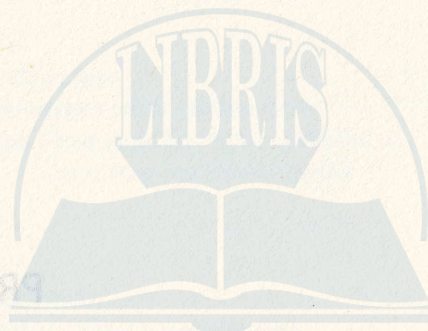
PROLOG

INSPIR. EXPIR. CERU-I PLIN DE NORI. DE SUS ATÂRNĂ O FUNIE, din cer până la pământ. O față de femeie se uită la mine și, peste tot, sute și sute de păsări. Stolurile se mișcă precum valurile apei, plutesc în înălțimi, negre, aurii, roșii, și totul este sigur și rece, strălucind de lumina stelelor și a lunii.

Mă simt minusculă și nu mă aflu pe pământ.

Știu că toată lumea visează că zboară, dar ăsta nu e un vis în care zbor. E un vis în care plutesc, iar oceanul pe care plutesc nu e apă, e aer.

Eu îi spun vis, dar e mai real decât viața mea adevărată.

CAPITOLUL 1

{AZA}

SPITALELE SUNT VIAȚA MEA.

Asta le spun oamenilor când am chef să fiu cumva amuzantă și enervantă, ceea ce se întâmplă adesea.

E mai simplu să ai o replică gata făcută când ești silit să intri într-o conversație cu cineva care își face o față „fals drăguță”, „fals îngrijorată” sau „fals interesată”. Metoda mea preferată e următoarea: fac o glumă, fac o față jumate extatică, jumate afectată, și termin discuția în cinci secunde maximum.

Aza: N-am nimic grav. Nu-ți face griji. Doar că le am cu spitalele.

Persoana respectivă: Hmm. Mda. Aha. Îmi pare rău să aud asta. Sau, nu, stai, îmi pare bine. Ai zis că n-ai nimic grav! Mă bucur!

Aza (cu o față și mai afectată): E *deosebit* de drăguț din partea ta să mă întrebi.

Subtext: Nu e. Las-o baltă.

De obicei, lumea nu mă mai întreabă nimic după asta. Cei mai mulți sunt doar politicoși. Părinții mei, familia mea, nu neapărat, dar alții? Profesorul suplinitor care se miră că tușesc și că trebuie să ies din clasă – și apoi să mă duc la cabinetul medical – și apoi să dea un mic telefon la 911 să cheme

o ambulanță care să mă ducă cu drag înapoi pe teritoriul meu familiar, cu linoleum alb?

Oamenii de genul ăsta nu vor să-mi amintească de chestii pe care fără îndoială le știu deja. Pe care le știu chiar foarte bine. Nu fi prost. Și nu mă crede pe *mine* proastă.

Eu nu sunt ca *Micuțele doamne*. Beth și simpatica, invalida ei Beth-oșenie mi-au făcut întotdeauna greață. Cum se gândea lumea că ea nu moare. Cum murea ea cu ostentație. În povești de-astea, când cineva ajunge să te înfășoare în pături și tu din întâmplare îi zâmbești slab, ești mort.

Deci eu mă chinui să nu zâmbesc slab, chiar dacă m-aș simți slăbită, ceea ce câteodată chiar sunt, în secret sau nu. Nu vreau să devin o invalidă catastrofică în păturică.

Bang, bang, ești moartă. Închide ochii și culcă-te.

Notă de subsol: *invalid*. Cine o fi inventat cuvântul ăsta, ca să însemne ne-valid? A fost un nenorocit.

Deci, da, chestiunea morții apare în prezența mea în mod regulat. Adulților nu le place să vorbească despre asta. Acum, pe bune, să nu-ți imaginezi că *mie* îmi place să vorbesc despre asta. Dar cei de vârsta mea vorbesc.

MOARTE MOARTE MOARTE, așa gândesc ei, de parcă am fi cu toții în mașină și am trece încet pe lângă accidente mortale toată ziua. Sunt oribil de fascinați.

Unii dintre noi, ăia care chiar murim, poate nu sunt așa fascinați ca ceilalți. Unii dintre noi poate ar prefera să nu fie siliți să stea într-o cameră în care lumea vorbește tot timpul de chestii funebre cu celebrități, de care vrei: supradoze, accidente de mașină, morți misterioase...

Celor de vârsta mea le place să plângă și să se agite dramatic, cum pot să moară oameni așa de tineri. Îți spune cineva care știe. Îți spune cineva care a fost ani de zile *Fata Aia Pe Care Am Cunoscut-o Foarte Bine Și Care A Murit Tragic Într-o Zi*.

Nu că am murit deja. De-aia toată morbiditatea asta artistică, goth, e nașpa.

Adulților nu le place așa de mult să vorbească despre moarte ca celor de vârsta mea. Moartea e Moș Crăciun în lumea adulților. Numai că un Moș Crăciun pe dos. Tipul care ia toate cadourile. Cu ditamai sacul pe umăr, urcă pe coș cu toate chestiile din viața unui om și decolează de pe acoperiș cu cei opt reni ai lui. Cu sania încărcată de amintiri și pahare cu vin și glastre și cratițe și tricouri și sandviciuri cu brânză pe grill și Kleenex și SMS-uri și plante oribile în ghivece și blană pestriță de pisică și rujuri pe jumătate consumate și rufe care n-au ajuns să fie spălate și scrisori pe care te-ai chinuit să le concepi dar nu le-ai trimis niciodată și certificate de naștere și lăntișoare rupte și șosete bune de aruncat și rărite de atâtea vizite la spital.

Și hârtiuțele lipite pe frigider.

Și pozele cu băieții de care te-ai îndrăgostit.

Și o rochie pe care ai îmbrăcat-o o singură dată la o petrecere unde ai dansat singură, înainte să devii prea slabă și fără respirație ca să mai poți dansa.

Și, probabil, deși nu merită să te gândești extraordinar de mult la asta, și un suflet sau ceva de genul ăsta.

În fine, adulții nu cred în Moș Crăciun. Ei se chinuie să nu creadă nici în reversul lui Moș Crăciun.

La școală, toată situația asta cu boala-rară-îminent-fatală mă face o ciudățenie curioasă. În lumea reală, mă face o problemă. Expresii îngrijorate, bang, fețe nervoase, bang: „Poate ar trebui să vorbești cu cineva despre sentimentele tale, Aza”, plus garnitura enervantă de ce-zici-de-Dumnezeu-ce-zici-de-terapie-ce-zici-de-antidepresive?

Alteori mai apare și ce-zici-de-tămăduitori-ce-zici-de-plan-te-medicinale-ce-zici-de-cristale-ce-zici-de-yoga? Ai încercat cu yoga, Aza, chiar ai încercat, fiindcă un prieten de-al unui

prieten de-al meu, care era pe moarte, n-a mai murit, fiindcă a stat în poziția câinelui.

Nu, n-am încercat să vindec cu yoga chestia pe care o am, fiindcă yoga n-are cum să vindece chestia asta. Chestia pe care o am eu e un Mister, nu numai un mister, un adevărat Triumfi al Bermudelor.

Necunoscută. Nerezolvabilă.

În fiecare dimineață iau medicamente cu pumnul, cu toate că nimeni nu știe prea bine care e problema mea. Așa sunt de rară. (Așa, cum?)

Rară ca toate analizele și testele și chestiile care mi se bagă pe gât. Rară ca RMN-ul și razele X și sonogramele și prelevările și niciodată vreun diagnostic clar.

Rară, de parcă boala mea stă pe o scenă îmbrăcată în frac, cântând o melodie nostalgică, alături de un cor care repetă versurile „Iubițo, tu ești singura pentru mine”. Și după aia boala rămâne acolo, așteptând să-i sar în brațe și să nu mă mai împotrivesc.

Rară, adică până acum, sunt singura persoană de pe pământ diagnosticată cu această minunăție precisă.

Poate sună exagerat. Nu. Boala mea e așa de rară, încât se numește *Sindromul Azaray*.

De la numele meu, Aza Ray Boyle.

Ceea ce e pervers. Nu vreau să am un tiz sub forma unei boli, o nemurire de caz medical curios, care ar însemna ca studenții de la medicină să-mi rostească numele o sută de ani de aici înainte. Nimeni nu m-a întrebat și pe mine când laboratorul a publicat articolul în *Nature* și i-a dat acestei boli numele meu. Aș fi zis nu. Mi-ar fi plăcut să-mi botez singură boala: Jigodism sau ceva și mai oribil, de exemplu Elmer sau Clive.

De fapt, nu am chef să vorbesc despre niciunul dintre subiectele astea, cu moarte și chestiile funebre. Nu sunt deprimată.

Doar că mă simt ca dracu'. Așa mă simt de când mă știu. Nu există nicio variantă a vieții mele în care să *nu* mă fi simțit ca dracu'.

Da. Îmi permit să spun așa, dacă am chef, și am. Am chef să înjur chestia asta. Eu sunt în corpul ăsta, mersi frumos, eu mârâi și eu sunt dată peste cap și eu nu am nicio șansă, hai să nu mai reluăm niște chestii pe care nu le putem rezolva. Sunt versiunea editată a unei fete în carne și oase, sau cel puțin așa zic eu, când îți spun ceva atunci când nu am chef să vorbesc despre subiectul ăla, dar trebuie, ca să putem trece mai departe la altceva.

Da-da, știu foarte bine că nu arăt grozav. Nu, nu trebuie să te arăți îngrijorat. Știu că ai vrea să mă ajuti. Nu poți. Știu că ești probabil un om bun, dar, hai, pe bune. Cu străinii nu vreau decât să vorbesc despre orice altceva.

Cum se manifestă? Programul obișnuit în cazul sindromului Elmer/Clive/Jigodism/Azaray? Trebuie să stau în încăperi lipsite de praf. Asta așa a fost aproape dintotdeauna. Când m-am născut, eram sănătoasă și teoretic perfectă. Aproape fix un an mai târziu, din senin, plămânii mei au încetat să mai înțeleagă aerul.

Mama a intrat într-o dimineață în camera mea și m-a găsit cu convulsii. Cum mama mea e mama mea, a avut prezența de spirit să-mi facă respirație gură la gură și să respire în locul meu. M-a ținut în viață până am ajuns la spital. Unde și acolo m-au ținut în funcțiune – oarecum – cu ajutorul mașinăriilor de respirat. Mi-au dat medicamente și-au făcut niște chestii ca să scadă de fapt densitatea oxigenului din aer. Mi-am revenit oarecum.

De fapt, mi-am revenit bine, având în vedere că mai exist și azi. Dar nu suficient de bine. Ceva mai devreme, am dormit un somn care mi s-a părut că a durat secole, într-o carapace de